

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 204.

Femte Session.

63de Møde.

Tirsdagen den 10de Januar.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Naar der intet Andet stod Forsamlingen og Ministrene imellem end Forandringen af Indfødsretten, som den her staaer betegnet, da — jeg kan vel ikke sige det med Sikkerhed — skulde det undre mig meget, om en saa velvillig Forsamling ikke skulde gaae ind derpaa. Flere af de forskjellige mindre indgribende Forslag vilde vi saaledes, naar de forelaae i en bestemt Form, saa at man vidste, at man, naar de enten antoges eller forkastedes, vilde komme til en Slutning, kunne forhandle paa en mere frugtbringende, og, som jeg er overbevist om, paa en for Ministeriet mere tilfredsstillende Maade.

Den ærede Minister er, troer jeg, kommen til en Række af ikke ganske rigtige Betragtninger af det hele Forhold derved, at han er gaaet ud fra, at vort Valgsystem er et System for almindelig Valgret. Det er vort System netop ikke. Vort nærværende Valgsystem skiller sig derved fra de andre almindelige Valgsystemer, at det, isædetfor at holde sig til Menneskets uvæsentligste Deel, den materielle, den tilfældige Deel, den Deel, der er Gjenstand for Kjøb og Salg, Penge, Hartkorn etc., har holdt sig til Menneskets Stilling og personlige Beskaffenhed som Menneske, som Person i Staten. Det er derved, at det hænger paa det Nøieste sammen, at Valgretten er begrænset ved det 30te Aar. Denne Begrænsning af 30 Aar er en meget væsentlig Ting. Det er noget langt Væsentligere at sige til et Menneske: „Du har henlevet dit Liv som en hæderlig,

pletsfri Mand, erhvervet Dig Dit eget Underhold, sørget for Dig selv, skaffet Dig Dug og Dist og en fast Stilling i Staten og er bleven 30 Aar gammel,“ end at sige til ham: „Du er 25 Aar, har vundet Penge i Lotteriet og dermed kjøbt Dig en Gaard, og derfor er Du Bælger.“ Det er langt hæderligere at sige om den ærede Minister eller om mig og mine Lige, at vi ere valgbare paa Grund af det, vi som Personer ere, end at vi skulde stikke os ind hos en Mand, der havde saa og saa mange Tønder Hartkorn, for ved en simuleret Participation i hans Besiddelse at kunne blive valgbare. Det er meget rigtigere, at den ærede Minister eller jeg og Folf af vore Lige kunne, fordi vore Medborgere ansee os for hæderlige og brugbare Mænd, blive satte i en saadan Stilling, end at vi først skulde gaae hen og — jeg kalder det ydmyge og nedsette os selv ved paa den Maade at knytte os til den, der havde den materielle Besiddelse, men ikke kunde blive brugt, fordi hans Person ikke kunde bruges. Det er dert, at denne Valglovs endnu ubegrebne Fortrinlighed bestaaer; thi der skal lang Tid til at begribe det, som staaer i Modsetning til, hvad man selv i lang Tid har været med at hævde; det maa man ikke overse. Men man maa lade det Nye, naar det eengang er kommet til sin Ret, nyde sin Ret; man maa komme det imøde paa den simple og ligefremme og rette Maade. Men — det maa den ærede Minister ikke tage mig ilde op — det er ikke den rette og ligefremme Maade, at benytte Overgangsoieblikket til at skaffe Andet tilveie end det, som vi nødvendigviis skulle naae. Hverken Mere eller Mindre bør der gøres; men lader os forbeholde os til den Tid, der kommer bagefter, at forhandle om den Art af